

Серія “Літературна скарбничка”

Лофтінг Х'ю

Л51 Пошта Доктора Дуліттла / Х'ю Лофтінг ; пер. з англ. Наталія Куровська. – Львів : Видавництво «Апріорі», 2023. – 408 с. : іл.

ISBN 978-617-629-740-6

Доктор Джон Дуліттл вирушає у далекий заморський край, щоб побачитися та потоваришувати з не менш талановитим натуралістом із загадковим ім'ям. Хто на цей раз складе йому компанію у пошуках пригод? Поділюся секретом – із Африки повернуться два важливих герої, яким Доктор дуже зрадіє. Сенсаційні відкриття вже знайомих вам героїв, корида, війна, коронація, подорож по океанському та морському дні – невже це все пов'язане із нашим Доктором? Так, так, так, і ще багато всього іншого. Тож пориньмо в атмосферу пригод із новим оповідачем, який все це бачив на власні очі!

УДК 821.162.3-32-93

Ілюстратор Леонід Коврига

Переклад здійснено за виданням:
Hugh Lofting. Doctor Dolittle's Post Office.
 New York, Frederick A. Stokes Company, 1923

© Куровська Н., переклад, 2023
 © Коврига Л., ілюстрації, 2023
 © Шутурма М., обкладинка, 2023
 © Видавництво “Апріорі”, 2023

ISBN 978-617-629-740-6

Пролог

Історія пошти Доктора Дуліттла розпочалася ще тоді, коли він повертався з мандрівки по західній частині Африки. Отож, і я почну з того моменту (але як тільки розповім трішки про саму подорож), де та за яких обставин його корабель узяв курс та розправив вітрила у напрямку до рідного Падлбі-на-Болоті.

Незадовго до цього наш двоголовий звір-антилопа, який уже досить довго проживав у Англії, сильно затужив за рідною Африкою. Втім, ця двоглова тварина настільки полюбила Доктора, що й гадки не мала покинути його назавжди. Просто одного зимового дня, страшенно холодного та морозного, антилопа запитала Доктора, чи не хотів би він поїхати в Африку на канікули, хоча б на один чи два тижні.

А справді – чом би й ні! Не довго роздумуючи, Доктор погодився, бо не подорожував уже давно і не проти був розвіятися в заморських краях, подалі від студених грудневих буднів Англії. А відтак почав готуватись до подорожі.

Крім двоголової антилопи (хочу, щоб ви розуміли, що звертатися до того звіра можна було і як до самця, і як до самиці. Унікальність тварини просто вражала!), Доктор збирався взяти з собою ще качечку Даб-Даб,

порося Габ-Габа, пугача Угу-Угу (так-так, вам не почулося, саме пугача, бо наша мудра підстаркувата совонька виявилася кмітливим пугачем (тобто самцем сови)) та білосніжного мишу. Це була та сама компанія, котра супроводжувала його ще на острові Мавп. Для подорожі Доктор придбав невеличке судно, яке, щоправда, було стареньке та ще й трохи розбите, але таке добротне, що безперечно витримало би негоду.

І ось по морях-океанах вирушили вони аж до південних берегів затоки Бенін. У тих місцях вони надибали багатько африканських королівств та дивакуватих племен. Кожного разу, коли наші мандрівники сходили на берег, двоголова тваринка могла собі вільно побігати по своїй рідній земельці, вкритій густими травами. Ось хто найбільше радів та тішився зимовими канікулами в теплому краї.

Одного ранку Доктор радісно зустрічав старих друзів-ластівок, що з'юрмилися навколо його кораблика, який собі спокійно стояв на якорі. Пташки саме збиралися вирушати у свій щорічний переліт до Англії. Вони запитали Доктора, чи він часом також не тримає курс туди, бо тоді вони б охоче склали йому товариство, як це було, коли їм довелось утікати з Джолліджинкії.

Позаяк двоголовий звір вже вдосталь навтішився рідними краями і готовий був повертатися, Доктор подякував ластівкам і відповів, що буде тільки радий, якщо ластівки приєднаються до нього. День проминув у клопотах та метушні через приготування корабля до

довгої мандрівки в Англію: всі бігали, щось носили, складали, перекладали, готували провізію, одне слово, гармидер був ще той.

До ранку наступного дня усе вже було готове до відплиття: якір підняли, вітрила розпростерли і корабель Доктора взяв курс на північ, чому, дякувати Богу, сприяв гарний попутний вітер. І з цього моменту, власне, й стартує наша історія.

ЧАСТИНА I

Розділ I

Зузана

Якось уранці, того самого тижня, коли Джон Дуліттл зі своєю командою тваринок поверталися додому, всі сиділи собі за величезним круглим столом у його каюті-кабінеті та смачно снідали, як раптом прилетіла ластівочка й сказала, що хоче поговорити з Доктором.

Джон Дуліттл одразу ж вийшов з-за столу та піднявся на палубу, де вже чекав сам вождь зграї ластівок: дуже чепурний, невеличкий пташок з довгезеленими крильцями та кмітливими гострими чорними очима. Називався він Спіді (його прозвали так за небачену для птаха швидкість), і його ім'я було справді дуже знаменитим у всьому пернатому світі. Він був чемпіоном з ловлі мух та найкращим повітряним акробатом у цілій Європі, Африці, Азії та навіть Америці. Цей птах ось уже кілька років поспіль, кожнісінького літа вигравав усі повітряні перегони, ще й до того встановив та побив особистий рекорд минулого року, коли перелетів

Атлантику за одинадцять з половиною годин. Уявіть собі тільки – середня швидкість його польоту становила дві сотні миль за годину.

– Ну, Спіді, – почав Джон Дуліттл. – Що сталося? Що за терміновість?

– Докторе, – мовив птах таємничим тихим голосочком, – ми помітили каное приблизно за милю від вашого корабля трохи на схід, а на ньому самісіньку темношкіру жіночку. Вона там гірко плаче і начебто не збирається нікуди веслувати. А до суші, якщо я не помиляюсь, буде миль з десять. Я мусив вам це повідомити, бо ми саме перетинаємо затоку Фантіппо і вже практично не зможемо роздивитися берегів Африки. Ця особа опинилася в дуже небезпечній ситуації, її потрохи відносить у відкрите море. Утім, скидається на те, що це її зовсім не турбує. Жіночка собі просто сидить в каное і ридає, не розуміючи, що втрапила в халепу. Я б дуже вас просив підпливти ближче та поговорити з нею, бо ми всі дуже переживаємо.

– Звісно, – погодився Доктор. – Лети вперед і показуй напрямок, але не дуже швидко, щоб ми могли встигнути за тобою, а я тим часом скерую корабель.

Отож, Джон Дуліттл вийшов на палубу, підійшов до штурвала та й почав ним повертати у той бік, куди вказав ластів'ячий вождь, і невдовзі справді побачив невеличке темне каное, котре туди-сюди гойдалося на хвилях. Воно виглядало таким крихітним посеред широченних морських вод, що можна було б подумати, що це якийсь шматок деревини чи уламок розтрошеного корабля. Або ще варіант – просто не помітити його, якщо не придивлятися та не підпливати ближче. У каное сиділа жіночка, опустивши голову на коліна.